

NOTISER

NY REDAKTION

Lars Bergströms oerhörda filosofiska gärning består bland mycket annat i att han varit denna tidskrifts redaktör sedan starten 1980. Med fyra nummer per år rör det sig om 160 nummer totalt. Bergströms insats kommer givetvis att uppmärksammas i tidskriften – håll utkik i kommande nummer. Den nya redaktionen, som avser att ta hand om de närmaste 160 numren, utgörs av Jens Johansson (redaktör och ansvarig utgivare), Olle Risberg (redaktör) och Karin Enflo (redaktionsassistent).

PERSONLIG IDENTITET

På Filosofiska institutionen i Stockholm finns ett särskilt rum för pensionerade medarbetare, så kallade emeriti. Där brukar jag ibland titta in. Där finns en s.k. scanner eller kopianator, som kan registrera mänskliga kroppar, molekyl för molekyl, just så som Derek Parfit beskriver i sin kända bok *Reasons and Persons*.

Men inte nog med det! I vart och ett av alla de andra rummen på institutionen finns en avancerad 3D-skrivare som kan skriva ut människor som registrerats av scannern i emeriti-rummet.

En vacker dag registrerades jag sålunda av scannern och skickades digitalt vidare till 3D-skrivare i alla angränsande rum, där jag sedan skrevs ut.

Den ursprungliga tanken med scannern var nog att skicka iväg emeriti till Mars, enligt Parfits förebild. Det vore kanske lockande, men lyckligtvis slapp jag det. Jag blev kvar på institutionen, om än i ett fyrtiotal exemplar.

Nej, så är det förstås inte. Mina kopior i den andra rummen är inte jag. De har visserligen mycket gemensamt med mig, men de ser och gör inte detsamma som jag. Och de sitter i andra rum.

Man kan förstås säga att jag och alla mina kopior ingår i en sorts stor-jag, ungefär på samma sätt som alla mina tidigare och senare jag är kortvariga delar av hela mig. I själva verket består ju varje tidssegment av mig (utom de allra minsta) av flera mindre segment. Jag-idag består t.ex. av jag-i-morse, jag-mitt-på-dagen, jag-på-kvällen, osv.

Men mina kopior är inte identiska med mig. Till skillnad från mig fanns de ju inte alls innan de skrevs ut på en 3D-skrivare. De är däremot psykologiskt kontinuerliga med mig, och enligt Parfit är det därmed inte så viktigt för mig om jag skulle dö, när jag väl har blivit scannad. Ty det skulle finnas personer kvar som är psykologiskt kontinuerliga med mig.

Detta faktum gör emellertid inget större intryck på mig. Ty om jag dör skulle jag själv inte längre kunna se mig omkring i världen. Att fyrtio kopior med mina minnen och avsikter gör det är ingen tröst, ty själv har jag inga framtida upplevelser. Att kopiorna lever ett tag till är bra på ungefär samma sätt som att det kan vara trevligt att ha barn som lever vidare efter en själv. Men det är inte, som Parfit anser, "about as good" som att själv leva vidare. Det ersätter inte förlusten av ens eget liv.

Att mina minnen lever vidare hos andra är ungefär lika bra som att jag skulle efterlämna utförliga dagboksanteckningar. Det finns folk som tycker dagböcker är viktiga, men jag betvivlar att de anser att en efterlämnad dagbok är "about as good" som att inte dö.

LARS BERGSTRÖM

OM ATT FÖRUTSÄTTA DET SOM SKA VISAS

Betrakta följande argument:

P1. Det är alltid oproblematiskt att förutsätta det som ska visas.

C. Alltså: det är alltid oproblematiskt att förutsätta det som ska visas.

Argumentet verkar vara problematiskt då det förutsätter det som ska visas. Men är denna invändning övertygande? Förutsätter inte invändningen också det som ska visas – nämligen att det alltid är problematiskt (och således inte alltid oproblematiskt) att förutsätta det som ska visas?

Att förutsätta det som ska visas är visserligen oproblematiskt om argumentets slutsats, C, är sann. En potentiell anhängare av C kan därför inte på ett koherent sätt avvisa invändningen för att den förutsätter det som ska visas. Men detta faktum verkar vara en klen tröst för anhängare av tesen att det alltid är problematiskt att förutsätta det som ska visas. Eftersom de är förbundna till att C är falsk kan de inte gärna försvara legitimiteten i sin invändning med hänvisning till uppfattningen att C är sann.

Är det kanske så att det ibland, men inte alltid, är problematiskt att förutsätta det som ska visas? Detta förslag väcker dock en ny fråga: när, mer exakt, är det problematiskt att göra detta? En naturlig tanke är att argumentet ovan förutsätter det som ska visas på ett problematiskt sätt, medan invändningen mot argumentet ovan bara förutsätter det som ska visas på ett oproblematiskt sätt. Men tänk om det snarare är tvärtom?

SOCKER

I Sarah Bakewells läsvärda bok *Existentialisterna: En historia om frihet, varat och aprikoscocktails* (Bonniers 2017) skildras bland annat hur Jean-Paul Sartre och Simone de Beauvoir bryter med den tidigare gode vännen Arthur Koestler av politiska skäl. Koestler berättar för Stephen Spender att han

hade stött på Sartre och Beauvoir efter ett långt uppehåll och föreslagit att de skulle äta lunch. De reagerade med en pinsam tystnad, och sedan sa Beauvoir (enligt Spenders version i andra hand): "Koestler, du vet att vi är oense. Det verkar inte längre finnas någon mening med att träffas." Hon korsade sina underarmar i ett stort X och sa: "Vi är *croisés comme ça* [så här på tvärs] om allt."

Denna gång var det Koestler som protesterade: "Ja, men vi kan säkert ändå vara vänner."

Hon svarade med fenomenologi. "Som filosof måste du inse att när vi ser en *morceaux de sucre* [sockerbit] ser var och en av oss helt olika objekt. Våra sockerbitar är nu så olika att det inte längre är meningsfullt att träffas."

RÄTTELSE

I FT 2019:3 har Fritz-Anton Fritzsons artikel "Dualism med avseende på 'bra' och 'bra för': Ett försvar" felaktigt försetts med fyra inledande rader, som i själva verket tillhör en uppsats av en annan lundafilosof. Redaktionen beklagar misstaget.

Medarbetare i detta nummer av *Filosofisk tidskrift*: Anders Bartonek är universitetslektor i filosofi vid Södertörns högskola, Per Bauhn är professor i praktisk filosofi vid Linnéuniversitetet, Lars-Göran Johansson är professor emeritus i teoretisk filosofi vid Uppsala universitet, Olof Pettersson är forskare i teoretisk filosofi vid Uppsala universitet och Paul Conrad Samuelsson studerar filosofi vid Stockholms universitet.